

ster er det i sit Hjerte og i sin Teori. Den Protektionisme, der findes i Øjeblikket, gaar i Virkeligheden kun ud paa at faa Niveauet fra 1908 indført igen. Det er, om jeg saa maa sige, General- og Maksimalkravet fra Industriens Side, og den højtærede Finansminister, som selv har været med til at skabe Loven af 1908, kan da ikke med Føje stemple saadanne Krav som højprotektionistiske; det forekommer mig virkelig ikke, at han heri har haft Grundlag for den nævnte Besværgelse af de Krav, der nu rejser sig. Den højtærede Finansminister sagde saadant noget lignende som, at man maatte kunne indse, at det var haabløst i dette Land, hvor Erhvervene overvejende lever i Frihed og af Frihed, at rejse de Krav, som han indfattede under Begrebet „Højprotektionisme“. Ja, det er muligt, at det er vanskeligt at rejse Kravene og faa Forstaaelse af dem i Øjeblikket, men det forekom mig, at den højtærede Finansminister efter de Udtryk, han nu brugte, havde glemt sine egne Ord fra sin Fremsettelsestale om Industriens Uundværlighed. Naar man erkender, at Verdensøkonomien i Øjeblikket regeres af Systemet Rockefeller—Stinnes, som jeg karakteriserede det forleden Dag, skylder man stadig Bevis for, at Forbrugerne, deriblandt Landbrugerne, hvor de optræder som Forbrugere, vil faa deres Varer billigere uden Told og gennem den udenlandske Produktion, end de vil faa dem, hvis man giver den indenlandske Produktion et Værn, som muliggør dens fortsatte Bestaaen. Den højtærede Finansminister paakaldte denne Resignation, om jeg saa maa sige, ved at henvise til, at Landbrugerne endda ikke i denne Krise ønskede Beskyttelse, og det samme blev understreget fra den ærede Ordfører Hr. N. P. Sjensens Side. Ja, det er meget godt, at de ikke ønsker Beskyttelse, men der ligger dog, som jeg pegede paa forleden, ikke heri nogen Idealisme. Saavel Frihandel som Beskyttelse repræsenterer Interessepolitik; og naar Landbruget ikke ønsker Beskyttelse i Øjeblikket, er det, fordi dets Interesser ikke giver det Anledning dertil. Hvor Landbruget har Interesser i den Retning vil det ganske sikkert ogsaa kunne ønske og kræve et rimeligt Værn, navnlig hvor man kan paavise, at det kan blive til samfundsmæssig Gavn. Jeg er ikke sikker paa, at Virkeligheden ikke, i de Tider, vi gaar i Møde, vil frembyde mange Dementier af de smukke Ord, som den

højtærede Finansminister her fremsatte. Jeg ønsker heroverfor at sige: Hvem garanterer os for, at vi kan vedblive at leve, som vi gør? Vi ser jo, at vor Landbrugseksport bliver trængt tilbage ude omkring, og at vi bliver slaaet ud ude og ned hjemme. Vi holder snart paa andet Aar en stationær Hær paa 80 000 arbejdsløse. Vi ser, at det ene Erhverv bukker under efter det andet. Jeg kan forsikre den højtærede Finansminister om, at Forholdene i alt Fald indenfor Industri og Handel er mere alvorlige, end man er tilbøjelig til at tro, selv om man gaar ud fra, at Tiden er alvorlig. Det er den bitreste Ende, man er kommet til, og jeg tror, at man i det Materiale, som man vil faa forelagt i Toldudvalget, vil faa klare Beviser derpaa. Vor Handelsbalance er atter ved at blive ugunstig. Vi maa se Sandheden i Øjnene, at vor Valuta vil synke stærkere i den nærmeste Fremtid end hidtil, og at vor hele økonomiske Basis er truet, rokket og undermineret. Alligevel kommer den højtærede Finansminister med sin Besværgelse om, at det er haabløst at kæmpe for og haabløst at tro paa, at man kan gennemføre de Krav, som fra de paagældende Erhvervs Side er fremstillet som Minimumskrav for vedblivende at kunne opretholde deres Arbejde. Det forekommer mig, at det maa være de opportune Hensyn, man nu maa lade være de ene afgørende. Og det forekommer mig ogsaa at være uheldigt argumenteret fra den højtærede Finansministers Side, thi skyder man nu hele Hovedtyngdepunktet over paa Landbruget som det Erhverv, for hvis Skyld man ikke maa sige Sandheden om dette Problem, saa maa man jo spørge, om dette Landbrug da baade kan overtage de arbejdsløse og betale, hvad de ødelagte Byerhverv ikke kan betale. Den sidste Statistik af vor Befolkning viser, at nu bor 53 pCt. af Danmarks Befolkning i Byer eller bylignende Bebyggelser, 75 pCt. af alle Skatter over en Bank betales eller er i alt Fald hidtil blevet udredet af Byerne, og ganske særlig af Byerhvervene som Kilder. Hvorledes skal det være muligt for vort Landbrug — alene eller hovedsagelig — at overtage Opfyldelsen af disse Missioner, og hvorledes skal det være muligt at drive Politik, som ikke tager ligelige og samfundsmæssige Hensyn til alle de Erhverv, som dog er naturlige i Danmark, fordi Danmark og Danmarks Folk ikke kan undvære noget af dem? Nej, Hovedsagen er den, at vi ved hverken, hvor Landbruget eller Byerhvervene eller